

Döndüğünde açık kollar bulamayacaksın
Güllerle karşılanmayacağın da kesin
Belki dostça da bakılmayacak sana
Gözlerde vefa da olmayacak
Aşkların zaten darmaduman
Sen ne hayatlar yaşadın
'İkinci bahar' koca bir yalan
Saçlarını savuramayacaksın rüzgârlara
Kızlara artık taratamayacaksın
Çıplak göğsünü geremeyeceksin güne
Kurtaracak bir dünya hayalin de yok
Çevrendeki o mert arkadaşların da
Genel halkaya yerel zincirler de eklendi
Ki yoksunlukların vurduğu insanlardır, korkulur
Alçaklıklar katmerlendi
Değmez artık bunlara, duygun büyüdü
Direnme isteğini de yitirdin
Yazdıklarını kitaplaştırmayacaksın
İmza günün olmayacak bir daha

Beni kendi dünyam vurdu
Bunu
Kimlere
Nasıl anlatsam?
Hem ne diye?
Yalnızlık korktuğum bir şey değildi
Kalemim, yüreğimden yudumlardı şiirini
Kalemim yine elimde
Yüreğim de yerli yerinde
Sonuçta kuşatılmışsın işte
Orta yerde ve çepeçevre